

BERECZKEI TAMÁS

MACHIAVELLIZMUS

**a megtévesztés
pszichológiája**

A könyv a Magyar Tudományos Akadémia támogatásával jelent meg.

Copyright © Bereczkei Tamás, Typotex, Budapest, 2016
Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 279 900 1
ISSN 1417-6793

Témakör: *machiavellista személyiség, pszichológia*

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!
Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.typotex.hu
és a [facebook.com/typotexkiado](https://www.facebook.com/typotexkiado) oldalakon értesülhet.

Kiadja a Typotex Elektronikus Kiadó Kft.
Felelős kiadó: Vorisky Zsuzsa
Főszerkesztő: Horváth Balázs
Felelős szerkesztő: Leiszter Attila
Borítóterv: Somogyi Péter
Nyomás: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

TARTALOM

<i>ELŐSZÓ</i>	9
<i>1. fejezet</i> KI A MACHIAVELLISTA?	17
Manipuláció	22
Amoralitás	25
Cinizmus	28
Hidegvér	31
Az empátia hiánya	33
<i>2. fejezet</i> INDÍTÉKOK ÉS KÖVETKEZMÉNYEK	
Jutalomvezérelt magatartás	39
Konfliktusok az agyban	45
Külső és belső motivációk	49
A stratégia	53
A hátrányok	56
Társadalmi sikeresség vagy sikertelenség?	59
<i>3. fejezet</i> SZEMÉLYISÉG	62
Machiavellizmus és személyiség	65
Temperamentum és karakter	67
Élménykeresés, impulzivitás, kockázatvállalás	71
Antiszociális személyiség	76
Borderline személyiség	82
Sötét Triád	84
<i>4. fejezet</i> KOMMUNIKÁCIÓ	
Meggyőző hazugságok	93
Benyomáskeltés	97
Árulkodó arckifejezések?	99
Árulkodó viselkedési jelek	102

<i>5. fejezet</i> ÉRZELMI HIDEGSÉG	
Érzelmi távolságtartás	104
Impulzuskontroll és érzelemkifejezés	105
Adaptív előnyök	110
Szorongás	112
<i>6. fejezet</i> ÉRZELMI INTELLIGENCIA. EMPÁTIA	114
Érzelmi intelligencia és machivellizmus	115
Manipulatív intelligencia	119
Érzelmi intelligencia – életszerű helyzetekben	122
Empátia	127
<i>7. fejezet</i> ELMEOLVASÁS	
Feltevések és cáfolatok	132
Adaptív deficit	138
Új módszerek: manipulatív történetek	138
Az elmeolvasás típusai	142
Az áldozat sebezhetősége	145
Spontán mentalizáció	146
<i>8. fejezet</i> RUGALMASSÁG	
Racionális döntések	150
Színlelt önzetlenség	154
Büntetés	157
Alkalmazkodás a társas környezethez	160
A próteuszi karakter	163
<i>9. fejezet</i> DÖNTÉSI SZABÁLYOK, IDEGRENDSZERI MECHANIZMUSOK	168
Követés (monitorozás)	169
Feladatorientáció	172
Jutalomkeresés	175
Az együttműködés gátlása	177
Általánosítás	181
Áldozatválasztás	184
<i>10. fejezet</i> FEJLŐDÉS, SZOCIALIZÁCIÓ, ÉLETTÖRTÉNET	188
Családi környezet	189
Morális fejlődés	198
Idegrendszeri változások	200
Élettörténet-stratégiák	204

<i>11. fejezet</i> EVOLÚCIÓS EREDET	210
A társas intelligencia hipotézise	211
A machiavelli intelligencia hipotézise	216
Machiavellizmus: evolúciós és pszichológiai megközelítés	220
A társas környezet követelményei	224
Egyén és csoport	227
Evolúciós mechanizmusok	228
Fegyverkezési verseny	230
Gyakoriságfüggő szelekció	233
Összefoglalás – A machiavellizmus előnyei és hátrányai	236
<i>IRODALOM</i>	239
<i>NÉV- ÉS TÁRGYMUTATÓ</i>	259
PANELEK 	
1. Niccolò Machiavelli	18
2. <i>Mach IV</i> teszt	21
3. Hazugságok	24
4. Gonosz emberek a machiavellisták?	26
5. Rosszhiszeműség a történetek szereplőivel szemben	30
6. Az empátia mérése – szemelvények Baron-Cohen 60 tételes önkitöltős tesztjéből	34
7a. A machiavellisták és a szex	36
7b. <i>Szocioszexuális kérdőív</i> (SOI)	37
8. Bizalomjáték, ultimátumjáték	40
9. FMRI	46
10. Időperspektíva és fatalizmus	52
11. A Wilson–Near–Miller 1998 vizsgálat néhány részlete	57
12. A Big Five modell	63
13. A TCI főfaktorainak rövid leírása	68
14. A szenzoros élménykeresés 7 tételes kérdőíve	73
15. Az antiszociális személyiségzavar diagnosztikai kritériumai a <i>DSM IV</i> szerint	77
16. Machiavellizmus és agresszív humor	78
17. Nárcizmus és pszichopátia	86
18. Machiavellizmus és elsődleges pszichopátia	89
19. Hiszünk a machiavellistáknak?	94
20. A Sötét Triád alacsony és magas pontszámmal rendelkező személyeiből készült átlagarcok nők és férfiak körében	100
21. A kongresszusi kísérlet	106
22. Alexitímia és machiavellizmus	108
23. Érzelmi intelligencia teszt – Schutte-kérdőív	116

24. Társas érzelmi intelligencia és machiavellizmus	118
25. Érzelmi manipulációs teszt (válogatott tételek)	121
26. A MERT multimodális érzelemfelismerő teszt képei	123
27. A svindlijáték	124
28. Empátiateszt – IRI (<i>Interpersonal Reactivity Index</i>)	128
29. Hideg és meleg empátia	130
30. Elmeolvasás	133
31. Elmeteória-történet	134
32. Szempár-teszt (Baron-Cohen)	137
33. Manipulatív-taktikus történet	140
34. Az elmeolvasás spontán használata	148
35. Befolyásolási taktikák	153
36. Önkéntesség, reputáció, machiavellizmus	156
37. Közjavak kísérleti játék	161
38. A próteuszi taktikák	164
39. A szexuális viselkedés rugalmassága	166
40. Az emberi agy főbb részei	170
41. Az alsó és középső homloki (frontális) tekervény	171
42. A talamusz	177
43. A kis nyeregemény is nyeregemény	178
44. Az elülső hátsó-oldalsó (dorzolaterális) prefrontális kéreg	180
45. Munkamemória (A Wechsler-intelligenciateszt magyar adaptációja – MAWI)	183
46. Tisztességes és tisztességtelen ajánlatok	186
47. Ikervizsgálatok és heritabilitás	190
48. Családi kérdőív (<i>Faces IV</i>) (válogatott tételek)	192
49. Felnőttkori kötődés és ennek típusai	194
50. <i>Kiddie Mach</i> (válogatott tételek)	197
51. A Kohlberg-modell	199
52. A londoni taxisofőrök esete	202
53. Alternatív életvezetés	206
54. Proximatív és ultimatív okok	212
55. A társas agy hipotézise	214
56. Szándékos megtévesztés a főemlősök körében	217
57. A szintézis körvonalai	222
58. A megtévesztés szintjei	229
59. A fegyverkezési verseny	232
60. Gyakoriságfüggő szelekció	235

ELŐSZÓ

A világ tele van ügyeskedőkkel, csalókkal, szélhámosokkal. Közülük sokakra illik az a kifejezés, hogy: machiavellista. Nem tiszteli az erkölcsi elveket, félrevezeti embertársait, előnyt kovácsol mások gyengeségéből és hiszékenységből. Úgy húz hasznót, hogy másokat saját céljaira használ fel, miközben áldozatai erről mit sem tudnak. Okosak és racionálisak, hideg fejjel gondolkodnak, és ebben nem akadályozzák őket érzelmek. Időnként minket is rabul ejt a tehetségük, még akkor is, ha tudjuk, rosszra használják. Tudnunk kell azonban, sokszor ők is szenvednek saját nagyratörő és beteljesülhetetlen álmaiktól, aminek gyakran kisszerű tragédia a vége. A történelemben számos machiavellista kalandor élt, mutassunk be egy-két hírhedt alakot!

Cesare Borgia: a gátlástalan

Rómában született a későbbi VI. Sándor pápa fiaként 1475-ben. A család számos olyan ismert és hírhedt alakot adott a történelemnek, akik kiváló képességekkel, egyszersmind teljes erkölcsi nihilizmussal rendelkeztek. A fiú már kilencéves korára tucatnyi egyházi hivatallal büszkélkedhetett, tizenöt évesen pedig megtették Pamplona püspökének. Hamarosan nyilvánvaló lett azonban, hogy Cesare nem főpapnak, hanem kényúrnak született. Rómában egyre erőszakosabb cselekedeteiről suttoztak, miután apja sugallatára irtóhadjáratba kezdett az elhatalmasodott főnemesi családok

ellen. Amikor Giovanni nevű öccse is gyilkosság áldozata lett, őt tartották a tettesnek, bár az igazság soha nem derült ki. Jellemző a Borgiák hírére, hogy a pletyka szerint a testvérek Lucrezia nővérük kegyein veszttek össze – sokan ma is feltételezik, hogy vérfertőző kapcsolatban éltek. Valószínűbb azonban, hogy Cesare féltékeny volt a fényes katonai pálya előtt álló Giovannira.

Az biztos, hogy fivérének halála megnyitotta az utat Cesare politikai és katonai karrierje előtt. Amikor a pápa diplomáciai céllal a francia udvarba küldte fiát, Cesare elnyerte a navarrai király, III. János hűgának kezét, akivel azonban mindössze két és fél hónapig élt együtt, és sem őt, sem a megszületett lányát nem látta többé (az asszony kolostorban halt meg). Apja ezután pápai és francia csapatok élén Közép-Itáliába küldte, hogy az ottani, névleg a pápának alávetett, de független városokból hozzon létre saját hercegséget. Cesare tehetséges és rátermett hadvezérnek bizonyult, s 1500 elején diadalmenetben tért vissza. Népszerű emberré vált, ugyanakkor az emberek rettegtek is tőle, hiszen több rémséges tette napvilágra került. Egy pamflet szerzőjét a Tevere folyóba fojtatta, fegyvertelen tolvajokat lőtt agyon hidegvérrel, egy őt gúnyoló részeg nyelvét kivágatta, majd saját kezűleg szúrta le tulajdon hűgának, Lucreziának politikailag kényelmetlenné vált férjét, aki éppen csak túlélte a Cesare által korábban ráküldött bérgyilkosok támadását.

Cesare Borgia – Romagna hercegeként – erős kezű és hidegvérű uralkodóvá vált. Niccolò Machiavelli, aki egy ideig az udvarában élt, róla mintázta meg a sikeres, érdekeit és akaratát bármi áron érvényesítő fejedelem mintaképét (bár később megbánta, hogy ennyire idealizálta az alapjában véve gonosz természetű fejedelmet). Tény, hogy Cesare a hatalom megszerzése és megtartása érdekében semmilyen eszköztől nem riadt vissza. Megtörtént, hogy kegyesen megbocsátott korábbi ellenfeleinek – pl. az Orsini testvéreknek –, fényes lakomát rendezett nekik, majd a szálláshelyükre kísérve magukra hagyta őket és rájuk küldte a bérgyilkosait, akik megölték őket. Machiavelli szerint Cesare nagyon jól ismerte az embereket,

tudniillik azt gondolta róluk, hogy megfelelő fondorlattal mindenkit le lehet venni a lábáról. Ha érezte, hogy a tömeg mögötte van, semmitől sem riadt vissza, hiszen tudta, hogy senki sem fog kíváncsiskodni, hogy miért fulladt a folyóba egy gyűlölt bíboros, zsoldosvezér vagy befolyásos tanácsstag. Ha ellenben azt látta, hogy korábbi hívei ellene fordulnak, hízkelkedéssel és ígéretekkel igyekezett újra magához láncolni őket.

Karrierje 1503-ban kezdett leáldozni, amikor apja, VI. Sándor meghalt (valószínűleg megmérgezték). A pápai trónra a Borgiák esküdt ellensége, II. Gyula pápa került, aki a politikai és anyagi támogatás híján maradt Cesarét elfogatta és lemondatta birtokairól, címeiről és tisztségeiről. Vagyonától, javaitól, szabadságától megfosztva némi elégtételt nyújthatott az a tény, hogy rabságában is uralkodók versengtek érte, három fejedelem is igényt tartott hadvezéri képességére. Csak 1506-ban sikerült megszöknie, s mivel Itáliába nem térhetett vissza, sógora, a navarrai király szolgálatába szegődött. Cesare Borgia 1507. március 12-én, Viana ostroma közben halt meg. Nyugalmat halála után sem talált: először a helyi templomban temették el, de a felháborodott érsek parancsára a sirt lerombolták, csontjait az országút mellé, majd 1945-ben a templom főbejáratához helyezték át.

Gregor MacGregor: a csaló

Skóciában született 1786-ban, állítólag a híres népi hős, Rob Roy leszármazottjaként. Édesapja a Brit Kelet-Indiai Társaság kapitánya volt, így természetes lett, hogy ő is tengerészeti pályára lép. Már 17 éves korában tengerészként szolgált a Karib-tengeren, azután a venezuelai függetlenségi háborúban egészen az ezredesi rangig vitte. 1820-ban visszahajózott Angliába, és Londonban előadta, hogy kalandozásai során felfedezett egy szigetet Közép-Amerika közelében, Poyais-t, amelyen a helyi törzsfőnök engedélyével kormányzóságot alapított. Noha ez a sziget valójában nem létezett, pontos számadat-

tokkal jellemezte a földrajzi és demográfiai helyzetét. Elmondta, hogy területe 32400 négyzetkilométer, és a békés természetű bennszülötteken kívül mindössze néhány angol telepes lakja. Hozzátette, hogy gazdag ásványi kincsek lelőhelye, melyet még senki sem aknázott ki. Azt is közölte, hogy ő maga, mint kormányzó, törvényeket hozott és megszervezte az államgépezetet, sőt, hadsereget is felállított. Csupán azért utazott Angliába, hogy újabb telepeseket toborozzon és pénzt gyűjtsön a további munkához. Mivel akkoriban az angol nemesség és polgárság számára a dél- és közép-amerikai piacok elérése a spanyolok miatt csaknem lehetetlen volt, igyekeztek megragadni a lehetőséget, hogy van egy angol sziget, ahol megvetetik a lábukat, és ahonnan újabb hódításokat szervezhetnek. Az 1820-as évek Angliája egyébként is tökéletes terep volt MacGregor nagyszabású akciójához. Napóleont legyőzték, béke köszöntött Európára, és a brit gazdaság sosem látott növekedésnek indult. A bérek emelkedtek, a megélhetés költségei csökkentek.

MacGregor a felsőbb körökbe is behízelegte magát, nem utolsósorban azzal, hogy ő Rob Roy leszármazottja, és azon van, hogy élete állandó kockázatátása árán is szolgálja a brit birodalmat. Külön irodát állított fel Londonban Poyais külképviseletként, és mindenkinek, aki fontos volt számára és akiket meg akart nyerni, különféle kinevezéseket, rangokat osztogatott. Álnéven még egy 350 oldalas útikönyvet is kiadott a szigetről, amiben többek között leírta, hogy a hatalmas arany- és ezüstbányák vannak ott. Sőt, poyais-i dollárt is nyomtatott Skóciában, amit az útra induló szerencsevadászok számára jó pénzért váltott át. Az üzlet azonban igazán akkor indult be, amikor elkezdte kiárusítani a nem létező sziget minden egyes négyzetméterét. Ehhez ráadásul felvett egy 200000 fontos hitelt a sziget kormánya nevében (ez ma sem kis summa, de akkor elképzelhetetlenül nagy pénz volt). Egyeseknek vezető pozíciókat is adott a sziget kormányában és más irányító testületeiben. Bankárok, orvosok, ügyvédek sokasága indult el a közép-amerikai partok felé, hogy birtokba vegyék járandóságukat. Hét hajóra való telepes gyűlt

össze, az első kettő, 250 leendő poyais-i föld- és bányatulajdonossal és nemessel, 1823 elején ért a Karib-tengerre, ahol természetesen nem találták meg az ígéret földjét. Lázadás tört ki, járványok és éhínség pusztítottak a telepesek között, akik kétségbeesve keresték a dzsungelben I. Frederic Augustus királyt és népét. Mire egy brit hajó arra járt, felvette és átvitte őket Belize-be, már csak ötvenen éltek. Innen a hír hamar visszajutott Londonba, és MacGregor további öt úton lévő hajóját a brit királyi flotta fordította vissza az Atlanti-óceán közepéről. Az életben maradt „felfedezők” csak ekkor döbbsentek rá, hogy ájtetés áldozatai lettek. Többen nem éltek túl a szegyént és azt, hogy minden vagyonukat erre a kalandra tették fel, és öngyilkosságba menekültek.

A botrány az egekig ért, de hiába keresték MacGregort, ő már messze járt a pénzzel. Franciaországba telepedett át, ahol szintén előadta a meséjét, miközben ontotta az úti beszámolókat és cikkeket. A francia államnak viszont gyanús lett, hogy polgárai tucatszám folyamodnak útlevélért egy olyan országba való beutazási kérelemmel, aminek a létezéséről egyetlen hivatalos szerv sem tudott. MacGregornak lényegében 11 évig sikerült megtévesztenie az embereket, végül aztán 1839-ben, amikor túl forróvá vált a talaj a lába alatt, Venezuelába menekült, ahol állampolgárságot kapott. Caracasban halt meg 58 évesen.

Trebitch Ignác: a kaméleon

Pakson született 1879-ben egy jómódú gabonakereskedő családban. Kiemelkedő nevelésben részesült, több nyelven beszélt. Tizenhét évesen Pestre került, itt szerelmes lett egy színésznőbe, sőt, maga is színészi pályára készült. Apja ezt ellenezte, és azonnal külföldre küldte, hogy lásson világot. Itt kezdődött kalandor élete, amely nagyon sok kanyart vett.

Számtalanszor váltogatta nevét, identitását, sőt személyiségét, igazi kaméleontermészet volt. Bár zsidó családból származott, 19

évesen az ír presbiteriánus egyház híve lett, és a keresztségben a Timotheus nevet vette fel. Néhány évvel később anyagi természetű nézeteltérések miatt otthagyta a presbiteriánusokat, és átlépett az anglikán egyházba havi 25 dollárral magasabb fizetésért. Rövid ideig falusi lelkész volt, de megszökött – ahogy ő nevezte – a „kenti patkánylyukból”. Családjával Londonba menekült, és hogy jövőendő politikai karrierjét egyengesse, nevét az angolok számára könnyebben megjegyezhető Trebitschre változtatta, és felvette mellé a Lincoln vezetéknevet. Több párthoz és politikai mozgalomhoz csatlakozott, mindenhol magas pozícióba küzdötte fel magát. Szónoki képességeire és gyors észjárására Winston Churchill is felfigyelt, aki nemegyszer támogatta politikai terveit.

1907-ben Trebitsch Belgiumba került, ahol azzal álcázta magát, hogy a munkásosztály nyomorúságos helyzetét tanulmányozza egy hetven fős „kutatóiroda” élén, ám minden jel szerint három esztendőn keresztül az angol titkosszolgálat ügynöke volt. Befolyásos barátai révén nagy hasznot hozó üzleti vállalkozásokba kezdett, aminek révén mindenhol fényűző életet élt. Csatlakozott az Osztrák–Magyar Monarchia hírszerző szolgálatához, amit az angolok is megtudtak. Ettől kezdve Trebitsch az angol és a német hírszolgálatok kettős ügynöke lett, és ebben a minőségében tartózkodott Galíciában, Romániában, Hollandiában, majd újra Angliában.

Azért, hogy további pénzhez jusson, egy régi barátja nevét hamisította egy uzsorakölcsönhöz kiállított garancialevélre. A hamisítás kitudódott, de az Intelligence Service közbelépésére nem jelentették fel, hanem a brit hadügyminisztérium cenzúrahivatalában kapott állást. Ennél az íróasztalnál fogalmazta meg tervét a német flotta törbeccsalására. Churchill javaslatára ezt a tervet nem fogadták el, és ettől kezdve inkább a németeknek kémkedett. Amikor forróvá vált talpa alatt a talaj, Amerikába hajózott, ahol elsősorban pénzkereséssel foglalkozott. Egy amerikai könyvkiadóval szerződést kötött egy könyv megírására (ez később *Egy nemzetközi kém vallomásai* címmel jelent meg). Nagy-Britannia kormányának kérésére New Yorkban

letartóztatták, és Angliában töltötte le három éves börtönbüntetését. Ezután Németországban, Csehszlovákiában és Magyarországon is kihasználta a I. világháborús évek társadalmi káoszát, és nagyszerűen megélt politikai kalandorságaiból.

A húszas évek elején már Kínában volt, ahová minden jel szerint az amerikai hírszerzés küldte. Felajánlotta szolgálatait Vu Pej-fu tábornoknak, az angolok legfontosabb kínai szövetségésének. Trebitsch-Lincoln ezután már mint Vu tábornok küldöttségének vezetője érkezett meg magyar útlevéllel Velencébe, hogy tárgyaljon és megállapodásokat kössön német delegációkkal. Trebitsch csillaga Vu mellett akkor áldozott le, amikor az általa megkötött szerződés alapján nem érkezett meg a német–osztrák pénzügyi támogatás. Befolyásának csökkenését érezve a japán és az angol titkosszolgálattal lépett kapcsolatba, és valószínűleg segítette a japánok és az angolok által támogatott haduraknak legyőzni Vu Pej-fut.

Élete végén buddhista szerzetes lett Csao Kung néven, és e néven és személyiséggel halt meg Japánban 64 éves korában.

Kimberly Hricko: a hidegvérű

Az amerikai Kimberly Hricko egy jóképű főiskolai osztálytársához ment feleségül, és egy lányuk született, Anna. Amikor Kimberly egy sebészasszisztensi állást kapott, az ismeretségi köre egyszerűen megváltozott: jómódú orvosok vették körül, akiknek irigyelte a gazdagságát és sikerességét. Férje, Steve, aki egy golfpálya felügyelőjeként dolgozott, nem szívelte felesége új barátait. Arra panaszkodott, hogy ezek az arrogáns orvosok nem az ő világához tartoznak. Ebből állandósult viták keletkeztek. Kimberly menekülni akart a házasságból, miközben Steve megesküdött, hogy mindenáron egyben tartja a családját. Még egy családterapeutához is elvitte feleségét, mert nem kételkedett benne, hogy a házasságuk megmarad.

Kimberly azonban távolról sem így gondolta. Hónapok óta panaszkodott kollégáinak a férjére, sőt, többször felajánlott 50000

dollárt nekik, ha elteszik láb alól „élete párját”. Közben a férje továbbra is azon volt, hogy helyrehozza a kapcsolatukat, ezért meglepte Kimberlyt Valentin-napra egy egzotikus kiruccanással egy olyan szállodába, ahol „maffiahétvégét” tartottak, gyilkossági nyomozós játékkal egybekötve. A játék forgatókönyve szerint a vőlegény pezsgőjébe mérget kevernek. Kimberlyt megihlette a játék, izombénítót kevert férje italába, amitől a férfi meghalt. Hogy eltüntesse a nyomokat, ezek után felgyújtotta a hotelszobát, és kiszaladt, azt kiáltozva, hogy ég a szobája. Még mielőtt teljesen porrá égett volna a helyszín, a rendőrök rátaláltak a férfi holttestére. Mikor a hírt közölték a feleséggel, hisztérikusan sírni kezdett és teljesen kiborult. Elmondta, hogy Steve sokat ivott aznap este, és veszekedni kezdtek, úgyhogy ő elhagyta a szobát. A rendőröknek kezdetben nem volt okuk kételkedni a történetében. A következő napokban aztán világossá vált, hogy Steve vérében csak nagyon kis mennyiségű alkoholt találtak, sőt, annak sem találtak nyomát, hogy füstöt lélegzett volna be. Amikor Kimberly egyik barátnője elmondta a rendőrségnek, hogy az asszony már egy ideje ki akart lépni a házasságból, mi több, terveket szőtt férje eltüntetésére, a hatóság kezdeményezte a nő letartóztatását. Hamarosan kiderült, hogy Kimberly más módon is készült Steve halálára. Röviddel azelőtt rávette a férjét, hogy kétszerezze meg az életbiztosítását. Az is kitudódott, hogy viszonyt folytatott egy nálánál tíz évvel fiatalabb férfival.

Az asszony más ismerősei is terhelő vallomást tettek rá, amire Kimberly azzal válaszolt, hogy a bíróság előtt durván szidalmazta őket és obszcén gesztusokat mutatott feléjük. Az esküdtekben végül az a benyomás alakult ki, hogy az asszony túl „terhesnek” érezte a válással járó procedúrát, és inkább azt választotta, hogy örökre megszabadul a férjétől. A bíróság Kimberlyt harminc év fegyházbüntetésre ítélte.